

2Sám; 19:1.

Dávid sír. Siratja Absolont. Ő az egyetlen, akiről a Szentírás feljegyezi, hogy gyászolta Absolont. Csupán egyetlen ember akadt, aki megsiratta őt, az a Dávid, aki ellen fellázadt ez a hálátlan, haszontalan fiú. Senki másról nem olvashatunk, aki legalább csak egy könnycseppet ejtett volna érte.

Pedig szeretni való ember volt ez az Absolon, akinek volt adottsága és érzéke hozzá, hogy megkedveltesse magát. És Absolon használta is életében ezt a képességét. Ügyesen belopta magát a nép szívébe, úgyhogy sokan csakugyan a tűzbe mentek érte. Nem csoda, hogy kedvelték őt, hiszen – először is – szép volt. Így jellemzi a Biblia: „Egész Izráelben nem volt olyan szép ember, akit annyira dicsértek volna, mint Absolon. Nem volt benne semmi hiba tetőtől talpig.” (2Sám. 14.25) Az ilyen kellemes külsejű embert könnyű első ránézésből megkedvelni. Aztán Absolonnak volt érzéke az emberek elkápráztatásához. Szerzett magának egy harci kocsit, és azon furikázott. Minek kell békeidőben harci kocsin közlekedni a belvárosban? Azért, hogy erőt, pompát, gazdagságot sugározzon. Absolon pedig még tovább fokozta a hatást azzal, hogy kocsija előtt nem csak szilaj paripák voltak, hanem ötven férfi, aki a kocsi előtt futott. Ez azért már elég látványos ahhoz, hogy magára vonja a nép figyelmét. S ha valaki esetleg fanyalgott volna a pompa láttán, Absolon azt könnyedén lefegyverezte közvetlen stílusával, barátságos modorával. Azt olvassuk róla a 15. részben, odaállt a Absolon a városkapuba, és széles mosollyal megszólította az egyszerű embereket. Megértően meghallgatta őket, és igazat adott nekik. Absolon tehát rendkívül barátságos volt. Tudott hatni az emberekre. Néhány év alatt el is lopta a nép szívét atyjától, Dávidtól. Mindezt anélkül, hogy bármilyen valós teljesítményt mutatott volna fel. Absolonnak ugyanis semmilyen hadi hőstettéről sem olvasunk. Ő harci kocsiján nem a csatatéren, hanem a belvárosban hősöködik, s nem viszi bőrét a népért vásárra. Ő csak a testvérét, Amnónt ölte meg, őt is orvul. Mégis. Absolon ezzel a nulla teljesítménnyel Simán feledteti Dávid Góliát feletti győzelmét, és összes hőstettét, melyet Dávid saját élete kockáztatásával ért el, s melyekkel komoly regionális hatalommá tette Izráelt. Absolon tehát egy dologhoz értett jól: varázslatos személyiségével elkápráztatni és magához édesgetni az embereket. Mégis mindössze egyetlen emberről olvashatjuk, hogy siratja, ez az ember pedig Dávid. Az a Dávid, akinek minden oka meglenne rá, hogy szívből gyűlölje őt. Hiszen ő tapasztalta saját bőrén, hogy ez a megnyerő fiatalember attól, hogy szeretetre méltónak tűnt, még simán lehetett egy alattomos bajkeverő. De Dávid, aki ellen Absolon minden gonoszsága irányult, mégis siratja.

Egyrészt azért, mert Dávid Absolon apja. S ezen a tényen Absolon gonoszsága semmit sem változtat. S Dávidnak ebben az apai szomorúságában megjelenik valami az Atyaisten irántunk való szeretetéből. Hiszen, ha azt mondtuk az imént, hogy Dávid ismerhette legjobban Absolon gonoszságát, hiszen Absolon hálátlanul pont Dávid ellen lázadt, akkor eszünkbe kell jusson az is, hogy a mi gonoszságunkat meg a mi mennyei Atyánk ismerheti a legjobban, hiszen mi meg bűneinkkel pont Isten ellen lázadunk. Persze a mi lázadásunk nem olyan látványos, mint Absoloné. Mi nem fúvatjuk meg a kürtöket, és nem hívunk vendégsereget ahhoz, hogy kijelentsük, ezentúl nem az Isten az én Uram, hanem ezentúl a magam ura vagyok. Nem. Ehhez talán túl gyávák is lennénk. Talán mi magunk is megijednénk ettől a mondattól. Mi inkább azt mondjuk a szánkkal: mi sohase tagadtuk meg az Urat. Mi csak szépen csendben elszabotáljuk az ő parancsolatait. Mi csöndes tetteinkkel lázadunk. Csak szép csendben az Úr napján, vasárnap otthon maradunk. Vagy Isten nevének említése nélkül bár, de a testvérünkkel veszekszünk. Vagy a házastársunk mellől, akinek egyébként Isten színe előtt fogadtunk hűséget, szép csendben letiplizünk. Vagy a gyerekünket nem tanítjuk meg az Úr tetteire, és parancsainak tudására és teljesítésére. Nem fuvatunk mi ehhez kürtöket. Csak fű alatt, alattomban szabotáljuk az Úr akaratát. De királyom-e nekem az, akinek nem engedelmekedem? Uram-e nekem az, akinek nem fogadok szót? Istenem-e nekem vajon az, akit semmibe veszek? Bizony a mi életünknek is megvoltak a lázadó időszakai, mikor hallani sem akartunk arról, hogy Isten uralkodjon felettünk. Ezért elsősorban nem kutattuk akaratát. Ha meg véletlen meghallottam, hogy azt mondja, bocsáss meg annak, aki megbántott, azt mondtuk: Nem érdekel. Vagy ha meghallottuk az ígét, hogy mit mond a királyválasztásról, azt mondtuk: ebbe ne szóljon bele! Vagy ha hallottuk, hogy mit mond az öltözködésről, meg a szexuális irányultságról, vagy az adakozásról vagy nevelésről, énekekről meg zeneszerszámokról, s azt válaszoltuk, de senki sem úgy csinálja, mi is csináljuk csak továbbra is úgy, ahogy szoktuk, s nem úgy, ahogy Isten parancsolja. S ha végiggondoljuk, hogy mi mindenben, hány alkalommal viselkedtünk így, és hozzáteszük, hogy hányszor kerültük el az alkalmat, hogy egyáltalán meghallhassuk Isten parancsait, akkor láthatjuk, hogy bizony mi is Absolonhoz hasonló lázadó, szófogadatlan, vesztünkbe rohanó gyermekei vagyunk az Istennek, a mi mennyei Atyánknak. – És Isten mégis szeret minket. Nem annyira, mint Dávid Absolont, aki így siratja: „Fiam, fiam, Absolon, bárcsak én haltam volna meg helyetted!”, hanem ennél jobban. Mert az Isten testté lett, és Jézusban csakugyan meghalt helyettünk. Mert így szereti Isten az ő hálátlan és haszontalan gyermekeit. Így szeret az Isten minket.

Dávid azonban nem csak ezért siratja Absolont. Hanem minden bizonnyal azért is sír, mert érzi, hogy ő maga is felelős ebben a történetben. Mert Absolon lázadása és halála Dávid kudarca. Így ezek a könnyek nemcsak a gyász könnyei, hanem a bűnbánat könnyei is egyben. S így e könnyekben megjelenik az emberi is. Az ember, aki magát és saját bűneit siratja. „Bárcsak megváltoztathatnám a múltat. Bár egész másképp csinálhatnám. De már bekövetkezett a tragédia, és én nem tehetek semmit.” Dávid most már bizonyára látja könnyein át, hol voltak azok a pontok, ahol hibázott. Érdekes, hogy van, amit csak a könnyeinken át láthatunk meg igazán tisztán. Most már világosan tudja, mit tett, és mit mulasztott, minek következtében Absolon, ez a jó adottságú, szeretni való fiú alattomos szörnyeteggé lett. Dávid talán már kapizsgálja, hogy ott Hebronban, az uralkodása hajnalán nem hat feleségtől kellett volna hat fiút kapnia. Talán egy kevesebb feleséges családmódel jobban bevált volna. Aztán lehet, azt is érzi, hogy miközben

lekötötte a teljes Izráel feletti uralom megszerzése, mintha kicsit keveset foglalkozott volna fiaival. Talán ezért nem alakult ki közte és Absolon között olyan mély érzelmi kötelék, mely Absolon gyilkos lázadását apja ellen elképzelhetetlenné tette volna. Aztán lehet, hogy Isten törvényére is meg kellett volna tanítani ezeket a rakoncátlan fiúkat. Például a „ne paráználkodj” parancs értelmét ki kellett volna fejteni, s akkor talán az idősebb fiú, Amnón, nem erőszakolta volna meg Absolon húgát, Támárt. Persze ahhoz, hogy a „ne paráználkodj”-ot hatékonyan taníthassa, ahhoz neki se kellett volna Betsabéval rossz példát mutatnia. Aztán, ha komolyan vette volna, hogy „*Fenyítsd meg fiadat, míg van remény*” (Péld. 19.18), akkor Amnón gáztette miatt nem Absolonnak kellett volna bosszút állnia, s lehet egyiküknek se kellett volna végül meghalnia.

Bizony sok minden eszébe juthatott Dávidnak. Biztos eszébe is jutott, csak már későn. S így nem maradt más, csak a könnyek. „*Fiam, fiam, Absolon!*” Hát lett volna miért bocsánatot kérni Dávidnak fiától, Absolontól. – De Absolon halott, s most már minden késő.

Jól mutatja ez a történet, hogy milyen komoly dolog a bűn. Dávid élete viszont megmutatja azt is, hogy milyen komoly dolog az imádság. Dávid élet- és családtörténetén meglátszik a bűn minden romboló ereje. Látszik, hogy a bűnt jóvátenni sehogyan se lehet. Nem lehet leimádkozni, nem lehet e földön a következményei alól kibújni. Dávidnak igen sok szenvedést okoztak bűnei. Mardossa a lelkiismeret most Absolon miatt is. „*Bárcsak én haltam volna meg helyetted*”. Ez a fájdalom nem volt elkerülhető azáltal, hogy elmondott egy-két imádságot. El tudom képzelni, hogy Dávid, míg tartott a csata hívei és Absolon között, folyamatosan imádkozott. Szerinted mit kért? Te mit kértél volna a helyében? – Nyilván kérte, hogy seregei győzzenek, mert különben ő nem marad életben. S kérte tán még ennél is jobban, hogy Absolon maradjon életben. Erre nézve egyébként parancsot is adott katonáinak, hogy Absolont ne öljék meg. De hiába volt a parancs, és hiába a sok imádság. Absolon meghalt. Mert az ima nem arra való, hogy mintegy varázsszert rászórjuk az elrontott dolgainkra, s azok visszamenő hatállyal megjavuljanak tőle. Nem arra való, amire diákkorunkban használni szerettük volna: nem tanultam ugyan, de azért ötösre feleljek. Isten persze bármilyen csodát tehet, de azért ez így mégse megy. Mert az ima nem erre való! Talán szeretnénk olykor, hogyha imáink meg tudnák változtatni a múltat. De nem tudják, mert Istennek nem ez az akarata. Talán azt is szeretnénk, ha imáink legalább következménymentessé tehetnék a múltat, de ez se így működik. A bűnnek van következménye. Nem várhatjuk, hogy csak azért, mert elmondunk egy-két imádságot, többé ne haragudjanak ránk azok az emberek, akik ellen vétkeztünk. Nem várhatunk tőlük gyors és olcsó bocsánatot. És nem várhatunk Istentől se olcsó bocsánatot. Mert a bűnnek fájdalmas a következménye, a bocsánat pedig drága. Olyan drága a bocsánat, hogy mi azt nem is tudjuk megfizetni. Se pénzünkkel, se tetteinkkel, se imáinkkal, se életünkkel. Jézus, az Isten Fia fizette ki bűneink árát. Ő szerzett bocsánatot. Mely bocsánat véletlenül se jelenti azt, hogy a földön a bűn fájdalmas következményei alól kibújhatnánk. A bocsánattól nem változnak meg az Isten törvényei. Sem a fizikai törvények, sem pedig az erkölcsiek. Azért nem változnak meg ezek, mert e törvények jók. De Isten bocsánatától megváltozhatunk mi magunk, ha elfogadjuk hálás szívvel e bocsánatot. S ha ezt megtesszük, akkor a múltunk nem változik meg, de a jövőnk igen. Az alázat enyhíti majd a földön a bűn okozta szenvedést, a jövőnk ígéretessé válik, mert Isten bocsánata számunkra az örökéletet hozza el, az imádság pedig segíteni fog, hogy Istennel szeretetben, a bűnöket elkerülve, az áldásokat viszont megkapva és élvezve éljünk. Mert ebben segít az imádság. Ámen.

1. Valaki ismertesse közületek Dávid és Betsabé történetét! (2Sám; 11-12.)
2. Valaki ismertesse közületek Amnón és Támár történetét! (2Sám; 13.)
3. Gondoljátok végig Absolon lázadásának főbb mozzanatait!
4. Mit csinál Dávid, amikor értesül a lázadó fiú, Absolon haláláról? Dávidon kívül gyászolja-e még valaki Absolont?
 - a) Volt-e az életednek olyan elrontott dolga, amelyet csak később, a „könnyeiden keresztül” láthatatlán tisztán?
 - b) Volt-e olyan dolog az életedben, amiért felelős vagy, s amelyre úgy gondolsz, bár meg lehetne változtatni, vagy bár ne történt volna meg?
 - c) Az imádság segít abban, hogy a múlt bűnös dolgainak fájdalmától megmenekülj? Kértél Istentől ilyesmit, hogy valamely rossz dolgod következményét megúszd? Szerinted való erre az imádság?
 - d) Az imát azzal a reménységgel gyakorlod, hogy megváltoztasson téged, s erőt kapj a szentebb élethez? Egyáltalán szeretnél Isten tetszése szerint változni?
 - e) Dávid sok helyen vétet. Házassági hűség, gyerekevelés, családdal töltött idő, stb. Te hogy állsz ezeken a területeken?
 - f) Absolon hálátlan volt, és lázadó. De a nép is belekeveredett a hálátlan lázadásba. Veled is előfordul, hogy hálátlan vagy Isten és Isten népének vezetői iránt?